

Ivan
Dobnik

LEDENA JUTRA

V noči

je rana
 Živali temnih
 in rdečih lokov
 čepijo in vrtijo
 poglede in odtise
 Oblakov
 Razdivjana petja šumijo
 In bredejo v oklepih
 žrtve kosti in darila polarnim viharjem
 V ledeno zvonjenje ledenega

Jutra

Bežijo

Konji, Kamor ne ležem nikoli in kamor
 se ne vrne ljubezen
 Tvoja

Omahljiva ura v novembru in
 njegovo utrujeno bitje
 Kjer vrane
 v razpuščenem
 jeseni plavajo
 k tebi
 in meni
 Blodnega morja
 Globoko v mestu sem
 sam Kot spev
 motnim žuželkam

NOBENEGA
 IZHODA?

... yo está aquí, echado a mis pies, mirándome mirándose
 mirarme mirado.

O. Paz, No hay salida?

Kam?
 Nobenega?
 Neprešteto. Ta krivina je ta beseda, Primer
 Zajetja, Doseženega
 Iz kosti pride in iz stopal pride
 nočišče
 večno
 Zdaj
 srebrno
 Daleč Daleč skoraj z glasbo
 visi ta čas

Skoraj se vračaš
 V kateri črti zaspíš?
 Ime, Komaj ime, Sleherno vozlišče
 Kam s senco? Črne oči
 spijo: razgovoričen čas razgovoričen v kljunu
 se izliva, Kot spanec ust, Senc
 Nobenega izhoda? Sunkovito sonce, Potopljeno sonce
 z oboami
 in travami, Ki komaj
 Kje počijejo
 Se razkrijejo
 Hiša komaj steza
 Agonija
 večnih glav

SPENJANJE O to razpuščeno ognjišče
svetih in skrunjenih besed!

Kje naj leže ta pesem
Mirna v očeh in ljubezni, Moja in
Najina
nemogoča kot jo vidim, Sinjeti
kakor zadnje steblikovje
Z glasbo in nagonom

Kje bom potonil
ali se dvignil z lastovičjim barvilom
Bom kje v starem plemenu
Kje v posluhu
Katera kri Katera zaljubljenost In
bitja
v tem početju

še rumene kobilice
napenjajo loke radosti In s čim

Ostaja
Mogoče
s senco
vetrno in pregnano
vse največje
V nekem kraju
In še to spenjanje mogoče

TOŽBA ...
NEZKANEMU Yet it is quiet here:
I do not go.«

E. Pound, THE TOMB AT AKR ÇAAR

Da bi doma
v pepelnem zavetju
oživel spet

Smrt, Prepolovil žareči lok kot prah
morskih strmin

utripajoče
 v prepadih
 brezumno
 razprt, V vrtenju
 izgnanem
 na cestah, Buden v brezšumju
 Bližin
 Da bi z leti in vzkliki
 pesmi vračal
 Sen jutra
 Opeval

Bi zdaj
 Le kdaj
 že postal
 Kot rose v rjavem in rdečem
 hladu jesenskem
 Otroštva
 popotnik

LADJE
 SE PREGIBAJO

Škrlatni
 ostriži
 Begunci
 v bambusih

SVA ŽE
 PREISKALA?

Dejanu Pušenjaku

Sva že preiskala
 pasti in vrtince
 Pragozdne mračitve
 Strani zapisovanj?
 Čigav obraz
 spet opominja
 dihajoča in prividna
 padanja, Čisto gole
 skrivnosti naprej
 z lastovkami in jelševjem v dimu
 zabrisanih jeseni, Večnih jeseni
 Brez ustnic Ki bi odpirale
 motrenje otrplih ptičev?

NEGIBNOST S črnim pretkano
premirje
Čepeče v zabrisanem svitu, Koder glasbila
s tem trenutkom
odpravljanja
ne povedo ničesar
In s kožo in grehom
sprejetja skrivajo spomin vstaj
in zbujanj, Večne
Vrtavke
Moji pomeni
V kotlu
Sonci
Zakoni v razpustu in sveto kakor smrt
Negibnost

FRAGMENT Odisej blodenj
ZA ČAS v jeziku metafor
O prepad srca!
Golo odhajanje!
Sinje rasti vetrnic
In bova kakor smrt sonca
Senca prvin
Breztežna fuga
Sanjanje vesolij
Nezamenljivo